

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **M. H. M.**, zastoupený Mgr. Petrem Hradilem, advokátem se sídlem Půdova 648/3, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) D. M., II) Z. M., III) A. M., IV) Z. M.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. OAM-1302/ZA-ZA11-ZA22-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 6. 2025, č. j. 178 Az 2/2024 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 25. 9. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnil ji zejména tím, že v České republice žije 42 let a má zde rodinu. On i jeho blízcí jsou ateisté, přičemž tolerance pro nevěřící v Pákistánu je nulová. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 10. 2. 2025, (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že z důvodu podle § 15a zákona o azylu nelze udělit doplňkovou ochranu.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu neshledal. Žalovaný si opatřil podklady o situaci osob jiného než islámského

vyznání v Pákistánu, které krajský soud shledal dostatečnými s ohledem na kvalitu tvrzení žalobce. Před nábožensky motivovaným pronásledováním ze strany soukromých osob lze nalézt ochranu u tamních orgánů. Na udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok. Správní orgány v tomto ohledu disponují uvážením stran vyhodnocení důvodů hodných zvláštního zřetele, a to mohou soudy přezkoumat pouze v omezeném rozsahu. Žalobce však netvrdil skutečnosti, které by s ohledem na judikaturu NSS bylo možno za takové důvody považovat. Žalovaný konečně správně aplikoval § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jestliže stěžovatele vyloučil z doplňkové ochrany z důvodu spáchání vážného zločinu (zvlášť závažného zločinu organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice a zločinů účasti na organizované zločinecké skupině a podvodu). V souladu s judikaturou NSS žalovaný individuálně posoudil povahu činů žalobce, které vykazovaly vysokou míru společenské škodlivosti.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti zaprvé namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud pouze odkázal na závěry žalovaného a nezabýval se tím, zda stěžovateli hrozí pronásledování ze strany soukromých osob a zda jej pákistánské orgány mohou účinně ochránit. Takové posouzení ve světle rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, neobstojí. Nesprávný je i závěr ohledně existence důvodů udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud v tomto ohledu neposoudil veškeré hrozby tvrzené stěžovatelem. Konečně podle stěžovatele nebyly naplněny podmínky pro jeho vyloučení z doplňkové ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Neudělení doplňkové ochrany je zde vázáno na existenci důvodného podezření, že se cizinec dopustil závažného zločinu. Ustanovení nelze užít v situaci, kdy byl stěžovatel za trestnou činnost již odsouzen. Krajský soud také pochybil, pokud k této otázce neprovedl stěžovatelem navržené důkazy, jež měly prokazovat jeho nápravu.

[4] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud se dále zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[5] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Kasační stížnost podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Zásadní pochybení v napadeném rozhodnutí NSS shledá především tehdy, pokud krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň však platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné

pokračování

intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

[6] Žádný z uvedených případů přijatelnosti není dán. Kasační stížnost je proto **nepřijatelná**.

[7] Výkladem podmínek udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu se judikatura NSS již mnohokrát zabývala (srov. např. rozsudky ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018 - 47, či ze dne 14. 9. 2023, č. j. 10 Azs 122/2023 - 123). Krajský soud tuto judikaturu respektoval. Poukaz stěžovatele na citovaný rozsudek NSS č. j. 1 Azs 86/2008 - 101 pak není případný. Zprv proto, že při posouzení reálií v zemi původu stěžovatele v roce 2023 nelze vycházet z okolností existujících v roce 2007. Především však na rozdíl od nyní souzené věci v daném případě odůvodnil žadatel svoje obavy z pronásledování konkrétními ústrky ze strany soukromých osob, jimž byl on a jeho manželka (křesťanka) vystaven a jimiž se tamní policie odmítla zabývat. Nejvyšší správní soud poté krajskému soudu vytkl, že se spolehl na nedostatečné podklady správního orgánu a nesprávně posoudil prvek selhání vnitrostátní ochrany. V nyní souzené věci krajský soud shledal podklady opatřené správním orgánem dostatečnými, a to s ohledem na obecnost tvrzení stěžovatele, v souladu s judikaturou NSS (srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, či ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Z těchto podkladů mimo jiné plyne, že pákistánské státní orgány poskytují ochranu před útoky soukromých osob na obyvatele s jiným než islámským vyznáním.

[8] Rovněž podmínkami pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se NSS opakovaně zabýval (srov. např. rozsudky ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, či ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, dále usnesení ze dne 21. 8. 2014, č. j. 2 Azs 108/2014 - 19). Stěžovatel v kasační stížnosti pominul, že udělení této formy mezinárodní ochrany závisí na uvážení správního orgánu, které mohou správní soudy přezkoumat pouze v omezené míře. Krajský soud se otázkou, zda lze v tvrzeních stěžovatele spatřovat důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu, zabýval výrazně nad rámec těchto mezí, ve prospěch stěžovatele.

[9] A konečně též k otázce vyloučení z doplňkové ochrany z důvodů podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu existuje početná judikatura NSS (např. rozsudky ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, či ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 Azs 213/2020 - 25, dále jen z poslední doby např. usnesení ze dne 28. 6. 2024, č. j. 8 Azs 106/2024 - 33, ze dne 23. 1. 2025, č. j. 4 Azs 221/2024 - 37, či ze dne 28. 5. 2025, č. j. 2 Azs 49/2025 - 28). V těchto i jiných rozhodnutích se NSS zabýval situacemi, kdy žadatel o mezinárodní ochranu již byl za závažný zločin odsouzen. A např. v citovaném usnesení č. j. 8 Azs 106/2024 - 33 se NSS vyjádřil k obdobné námitce, že § 15a odst. 1 písm. b) zákona na azylu dopadá pouze na případy podezření ze spáchání závažného zločinu, nikoli odsouzení za něj.

[10] Jak dále plyne z citovaných rozsudků NSS č. j. 6 Azs 309/2016 - 28 a č. j. 7 Azs 213/2020 - 25, skutečnost, že žadatel již vykonal uložený trest, je jednou z okolností, které mohou ovlivnit kvalifikaci činu jako závažného zločinu podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Neexistuje však žádný závazný výčet kritérií, která musí

správní orgán v každém případě při takovém posouzení reflektovat, záleží na okolnostech konkrétního případu. V citovaném rozsudku č. j. 7 Azs 213/2020 - 25 se NSS neztotožnil s názorem krajského soudu, který žalovanému vytkl, že se nezabýval způsobem vedení života žadatele po propuštění z výkonu trestu. Obdobně v nyní souzené věci proto není vadou, pokud s ohledem na podrobné hodnocení povahy činu stěžovatele provedené žalovaným krajským soud neprovedl důkazy, jež měly prokazovat nápravu stěžovatele. Neprovedení důkazů krajský soud odůvodnil v souladu s požadavky judikatury NSS (srov. např. rozsudky ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, či ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108).

[11] Kasační stížnost stěžovatele se tudíž týká otázek, k nimž existuje judikatura NSS. Soud tuto judikaturu neshledává rozpornou, rovněž necítí potřebu se od ní odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by krajský soud uvedenou judikaturu nerespektoval nebo při posouzení věci jinak zásadním způsobem pochybil, což by mohlo negativně zasáhnout do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v řízení úspěch neměl. Nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení. Soud jim neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim náklady vznikly, a v řízení jim nevznikly ani jiné náklady, jejichž náhradu by soud mohl přiznat z důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu